

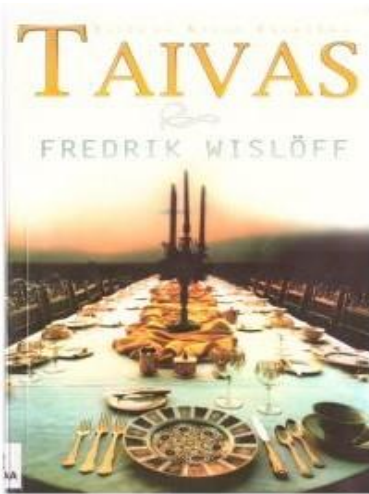
TAIVAS IV

Väinö Hotti

(nettikuva)

CARL FREDRIK WISLÖFF
31.12.1908 - 25.6.2004

(nettikuva)

CARL FREDRIK WISLÖFF,
TAIVAS, (Kuva ja Sana, 2006).
Teh. ja kuvat VHn.

**"Autuaat ne, jotka ovat kutsutut
Karitsan hääaterialle!"**
(Ilm.19:9).

KRISTUS, TOIVOMME

(nettikuva)

**"Ja oli jo noin kuudes hetki. Niin yli kaiken maan
tuli pimeys, jota kesti hamaan yhdeksänten
hetkeen, sillä aurinko oli pimentynyt. Ja temp-
pelin esirippu repesi keskeltä kahtia. Ja Jeesus
huusi suurella äänellä ja sanoi: "Isä, sinun käsiisi
minä annan henkeni". Ja sen sanottuaan hän
antoi henkensä" (Luuk.23:43-46).**

"Golgatalla kuolema teki tahattoman itsemurhan.

Pitkäperjantain yönä Jeesus jätettiin syntisten käsiin. Vihalla oli vapaat kädet. eikä se lyönyt tilaisuutta laimin. Rakkaus oli poljettava jalkoihin ja surmattava.

Viha laski kuitenkin väärin – silloin niin kuin aina. Sillä viha joutuu tappiolle juuri kypsyessään. Ja juuri antautumalla alttiiksi rakkaus voittaa.

Kun Jeesus kulki askel askeleelta lähemmäs kuolemaa, oikeastaan elämä läheni varsinaista voittoaan.

Jeesuksen kuoleman aiheuttajat oikeastaan vetivät kuoleman ylitseen. Juudas kavalsi Hänet, mutta sen jälkeen hän teki itsemurhan. Juutalaiset tuomitsivat Hänet

ristinkuolemaan, mutta siten he naulasivat kokoon sen ristin, jossa he nyt ovat tehneet hidasta kuolemaa. Ja **saatana pahuuden ruhtinas, joka oli kaiken takana, sai Golgatalla kuoliniskunsa.**

”Ja minä panen vainon sinun ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen siemensensä välille; se on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä sitä kantapäähän” (1. Moos.3:15).

Sen sijaan Jeesus voitti.

Sen todistaa tyhjä hauta. Siunattu pääsiäispäivä!

*Pakanuuden synkässä yössä leimuavat revontulet. **Jerusalemossa nousi uutta päivää enteilevä aurinko”** (60).*

”Jeesuksen työ on kokonaisuus.

Ilman pitkääperjantaita ei voi ajatella pääsiäispäivää. Synnin tullessa sovitetuksi oli kuolemankin pistin murrettu. Siksi eivät kuolema ja hauta voineet pitää Jeesusta.

”Kuoleman kautta hän kukisti sen, jolla on kuolema vallassaan, se on: perkeleen, vapauttaakseen kaikki ne, jotka kuoleman pelosta kautta koko elämänsä olivat olleet orjuuden alaisia” (Hebr.2;14-15).

Näin on Jeesuksen voitto meidän voittomme. Kristus on toivomme. Hänessä on pelastus synnistä, voimaa kuolemassa, surulla arvoa ja haudan yli loistaa toivo.

Kuitenkin vain Hänessä.

”Synnin pistin on kuolema.” Missä on synti, siellä on myös kuoleman pistin. **Se, jolla ei ole osaa Kristuksen sovittukseen, ei liioin saa maistaa Jeesuksen kuolemasta saaman voiton hedelmää.** Joka ei kuole uskossa Häneen, sille kuolema on sama kuin ennen pääsiäispäivää” (61).

”Raamattu kertoo hirvittävästä yöstä, jolloin kuoleman enkelin oli määrä viedä suuri saalis egyptiläisten lasten joukosta. Ovelta ovelle, kodista kotiin, kulki tämä kutsumaton vieras, riisti saaliinsa ja meni eteenpäin.

Kuitenkin Israel säästy.

Karitsan veri oli sen pelastus.

*Verellä sivellyn oven takana istuivat israelilaiset turvassa. Ehkä moni värisi pelosta, äidit painoivat lapsiaan rintaansa vasten ja itkivät, kun taas toiset istuivat iloisina ja turvallisina pikku kodissaan, sillä **he olivat varmoja siitä, että Karitsan veri pelastaisi heidät kuolemasta.***

Kuitenkin he olivat kaikki yhtäläillä turvassa. Sillä ei heidän pelkonsa tai riemunsa määrännyt kuolemanenkelin kulkua.

Karitsan veri oli Israelin toivo.

Karitsan veri on Jumalan kansan toivo kaikkina aikoina. Karitsan veressä on tae pelastuksesta – myös kuolemanenkelistä.

Ave crux, spes unica. – Terve risti, ainoa toivo.

Risti ei anna ihmisille vain uutta elämää, se myös muuttaa kuoleman aivan toiseksi.

Sillä Jeesuksen risti on elävän toivon ankkuri” (62-63).

ODOTTAESSAMME

”Näin maailmasta tulee ihmeellisen näytelmän näyttämö: kuolemaantuomit ihmiset näyttävät elämän traagista huvinäytelmää.

Kävin kerran Sing-Singin vankilan kuolemanhuoneessa. Sähkötuoli oli keskellä lattiaa. Vartija selitti, kuinka teloituksessa meneteltiin. Minua kauhistutti ajatella, mitä kaameaa täällä aika ajoin tehtiin.

Kuitenkin oven ulkopuolella leikkivät vangit. Huvikseen he ”heittivät hevosenkenkää. Aika kului siten nopeammin.

*Kuvailimme jo New Yorkin ulkopuolella sijaitsevaa suurta hautausmaata, jonne haudattiin tuntemattomien ruumiita. Vangit, jotka laskivat arkut yhteishautaan, eivät saaneet puhua keskenään. Ei kuulunut muuta kuin vihellystä. He viheltelivät maailmankaupungin uusimpia **revyysävelmiä**.*

Muuan sanomalehti esitti äskettäin maailmantilanteen kuvan muodossa. Esille oli asetettu teurastuspenkki. Teurastaja seisoi kirves kädessä valmiina ryhtymään tehtäväänsä. Ja kedolla näkyi lukematon joukko karjaa, joka seisoskeli aivan välinpitämättömänä, mitään aavistamatta, märehkien.

”Odottaessamme...”

***Ihmiset leikkivät kuolemanhuoneen ulkopuolella.** He viheltelevät kevytmielisinä viimeisimpiä revyysävelmiä ystävien ruumiiden maatessa haudassaan. Tai he seisoskelevat välinpitämättöminä kuin naudat ja odottavat – kun teurastuspenkkiä pannaan kuntoon.*

***Kuinka voisikaan olla toisin, kun ei ole elävää toivoa?** (66).*

”Maailma näyttää suurelta krouvilta, suurelta teurastamolta, suurelta ilotalolta, suurelta varasliigalta. Missä on suuri järki, jota järkeisoppinut kiittää ja ylistää?” (Laestadius, Hulluinhuonelainen, § 1168).

”Mitä me oikeastaan tiedämme siitä, mitä on toisella puolella? Kuitenkin olemme suunnanneet retkemme tuntematonta rantaa kohti. Meidänkin matkamme on pitkä ja uhkarohkea. Emmekä sittenkään masennut. Meillekin aallot tuovat palmunlehtiä, jotka kertovat uudesta maasta. Kun matka tuntuu meistä epävarmalta ja mieli on masentua, palmunlehti antaa uutta rohkeutta, uutta toivoa ja uutta iloa.

*Puhumme kristityistä pyhiinvaeltajista. Olemme kulkijakansaa, **matkalla läpi vieraan maan, päämääränämme pyhä kaupunki.***

*Tie voi johtaa erämaan ja aron halki – tai viljavia ja kauniita seutuja, mutta minnekään emme saa jäädä. Vaikka maa olisi kauniskin, meidän täytyy kiiruhtaa eteenpäin. Olemme muukalaisia, kulkijoita, pyhiinvaeltajia. ”**Meillä on yhdyskuntamme taivaissa**” (Fil.3:20).*

Vieras maa ei koskaan tule omaksemme. Sen henki ei saa painaa meihin leimaansa, emmekä saa omaksua sen tapoja. Meidän tulee säilyttää kotimaamme erityisleima emmekä saa sekoittaa kieleemme vieraita sanoja.

Pyhiinvaeltajan on vaarallista kulkea viljavan ja rikkaan maan läpi. Pysähtymisen kiusaus on suuri, ja moni ei jatkakaan matkaansa. He unohtavat taivaallisen isänmaansa, koska vieras maa käy heille rakkaaksi. Kotona Isä odottaa heitä turhaan.

Suuri joukko pyhiinvaeltajia kulkee kuitenkin eteenpäin. He laulavat kotimaan lauluja, auttavat toisia tiellä, tarttuvat uupuneen käteen ja rohkaisevat masentuneita.

***Taivaan ikävä kuuluu terveeseen kristityn elämään.** Maahan kiintynyt ihminen ei paljoakaan ikävöi kotiin. Kuitenkin se, jonka rakkaus ja sydän ovat löytäneet tukikohtansa toiselta puolen, ikävöi aina.*

*”**Autuaat ne, joilla on koti-ikävä, sillä he pääsevät kotiin**” (Stanley Jones).*

*Kaipaus ei ole aina yhtä suurta. **Se voi silloin tällöin leimahtaa palavaksi soihtuksi jokaisen ihmisen elämässä,** mutta voi taas vaipua heikoksi tuikuksi.*

*Tähän vaikuttavat elämänolot – ja myös luonteemme ja mielenlaatumme. Taivasikävä ei liene yhtä suuri ihmiselämän kaikkina eri ikäkausina. **Voimakkain taivasikävä on ensimmäisinä nuoruusvuosina ja sitten vanhetessamme.** Nuoret ihmiset eivät ajattele niinkään vähän taivasta ja iäisiä asioita. Yksinäisinä hetkinään he usein hyräilevät kotimaansäveliä. Miehuusvuosina elämän monet vaatimukset vaimentavat monesti taivasikävän. Elämänvoimat ovat suuremmat, mutta myös elämän vaatimukset, ja niin vaatimukset nielevät voimat.*

Sitten päivä alkaa painua. ja elämäniltana me istahdamme miettimään. Touhukkaan päivän kiire on sokaissut, ja vasta nyt kun touhu alkaa vaimeta, on taas aikaa keskittyä, tehdä elämän tilit ja valmistautua elämän iltaan.

***Moni väsynyt vanha vaeltaja istuu avatun Raamatun ääressä tähyillen kohti uutta Jerusalemiä.** Maalliset silmät ovat kyllä himmenneet, mutta toivon katse on käynyt sitä kirkaammaksi. Nyt he näkevät ohi kaikkien tuntuireitten, jotka ennen peittivät näköalan – ohi kuoleman yön, aivan Jerusalemiin asti, joka kylpee iäisen aamun valossa.*

Silloin tällöin Jumala tarttuu meihin maahan kiintyneisiin ihmisiin voimakkaalla otteella näyttääkseen meille iäiset arvot. Hän tekee sen sairauden, ajallisten vaikeuksien, äkillisten onnettomuuksien ja paljon muun kautta. **Hän näyttää yhdellä iskulla, kuinka epävarmaa kaikki maallinen on ja kuinka köyhä on se, jolla ei ole elävää toivoa.**

Kun Jumala näin tarttuu meihin, me heräämme kyllä ja luomme katseemme eteenpäin – joksikin aikaa. Mutta voi, me unohdamme niin pian. Kuinka paljon tarvitaankaan, ennen kuin tämä mainen todella joutuu meistä **hiukan etäämmälle ja iäiset arvot tulevat lähelle ja rakkaiksi.**

Tuskin mikään tuo taivaan niin lähelle meitä kuin jonkun rakkaamme kotiin pääsy. Vainajan jälkeensä jättämän tyhjyyden täyttää iäisyysmaailma. Kun kukkasin kaunistetun arkun tuoksu on hävinnyt ja me pääsemme yksinäisyydessä istumaan ja ajattelemaan, luoksemme tulee tuulahdus iäisyyden maailmasta” (67,68).

”Taivaaseen kääntynyt kristitty on valvova työntekijä Jumalan valtakunnassa. Hänen nostettu katseensa näytti hänelle vaalenevat vainiot. Minne hän päätyikin, avautuu tehtäviä. Hänen odotuksensa sanoo, että on kiire, ja tietoisuus siitä, mikä maailmaa odottaa, antaa hänelle oikeaa rakkautta ja huolta.

”Maailman odottaessa.”

Mitä sitten?

On taivas ja helvetti. Jompikumpi odottaa jokaista, joka elää.

Björnson sanoi sattuvasti kristityille:

”En ymmärrä teidän kylmää rauhaanne.”

Kuka **ymmärtäisikään** meidän **kylmää** rauhaamme? Ymmärrämmekö sitä itsekään?

Kylmä rauha johtuu siitä, ettei katseemme kannan yli kuoleman ja haudan. Vasta kun näemme, että siellä meitä odottaa jokin – odottaa kaikkia, kylmä rauha vaihtuu rakkauden innoksi ja lämmöksi” (59,70).

1. *Taivas on uskoni määrä Matkalle en tahdo jäädä.
Kaukaa jo siintävät rannat, Autuaan ihanan maan.*

**AUTA OI HERRANI KALLIS NIIN ETTÄ OISIN MÄ
VALMIS KUN SAAVUT PILVISSÄ KERRAN KANSAASI
POIS NOUTAMAAN.**

2. *Siellä ei kipua tuskaa, Yötä, ei murhetta mustaa.
Karitsan kirkkaus aina, Loistavi ihmeellinen.*

3. *Suo Herra sinne mun tulla, Missä on armahdetulla
läinen lepo ja rauha, Seurassa enkelien.*